

Kler seg i barndomsminner

Han husker mørkredsel, å sitte på fanget til far og en blå, blå himmel. Forfatter Ove Røsbak skriv er sine barndomsminner om til bok. Minnene har inspirert filtmaker Toril Vestad til å lage en høyst personlig jakke til ham.

Av Camilla Berg Hansen
camilla.berg.hansen@gd.no
Mobil: 975 08 356

LILLEHAMMER: En mørk vinterkveld på Furnes på sekstitallet stålsetter en seks, sju år gammel Ove Røsbak seg i yttergangen hjemme. Han sier kjekt til seg sjøl at han ikke er redd, før han griper han mjølkespannet som bestemor og bestefar skal ha og begir seg alene ut i mørket.

- Det var nok bare en fire-fem hundre meter å gå, men det virket som en evighet - sjøl om jeg hadde fått stavlykt. Lommelykt var kanskje det fineste en gutt kunne få på den tida, ser du, ler Røsbak i dag.

Han er på besøk i verkstedet til filtmaker Toril Vestad på Fabrikken. For aller første gang skal han prøve på seg et plagg inspirert av slike minner fra barndommen hans. For Røsbak er travelt i gang med å skrive ferdig boka «Lommelyktgutt» om oppvekstarene på sekstitallets Furnes, en bok i litt sänn Prøysen-Aukrust-Hedmarkstil. Toril Vestad har latt seg inspirere av fortellingene og laget en særdeles personlig jakke til ham.

- Ser du de gule sirkelene? De er lysringene fra lommelykta hans i den blå vinterkvelden, viser hun i det Røsbak prøver den dypt blå, silkemyke jakka.

Vestad, som driver firmaet Cocoon Art, forteller at hun lenge har ønsket å lage en slik «personlig» artistjakke for å vise hva man kan få til av egenartet uttrykk ved hjelp av hennes teknikk; filting. Det er som toving, men ved å blande ull og silke, skulpturerer hun klær helt uten søm som er fine, myke, gjerne florlette, men også røffe - og som regel fargesterke.

- Jeg møtte Ove på gata og spurte ham på flekken om han kunne tenke seg en artistjakke. Han stilte gjerne opp, ler hun.

- Ja, så klart! Denne jakka skal jeg jo ha på meg når jeg holder Røsbaks Aften'er oppe på Lillehammer Bryggeri. Tenk; i denne kan jeg blotte mitt indre - uten å kle av meg, ler han.

Det er nemlig flere historier fra «hans indre» som skinner igjennom på jakka. Både foran og bak skimter man ordene «guten».

- Jeg har aldri følt meg voksen, egentlig, så det passer bra, sier Røsbak.

- Og se inni, sier Toril med et lurt smil.

- Å! Det står «Fanggrisen», jo, ler Røsbak når han ser inne i slaget.

- Fanggrisen?

- Du skjønner, jeg var så fryktelig glad i å sitte på fanget til far, ja, helt til jeg skulle begynne på skolen. Han syntes også det var koselig, selv om det nok kunne bli litt flaut innimellom for oss begge. Slik fikk jeg navnet fanggrisen hos ham, ler Røsbak.

At jakka er dypt blå, gir også en smakebit på historiene som vil komme i boka.

- Da jeg var liten hadde jeg en ganske spesiell teori om hvorfor himmelen var blå. Far min ble rammet av isjias og ble liggende på en divan på kjøkkenet, stakk. Det ble kalt inn en kiropraktor som kastet seg over ham med en imponerende kraft. «Jeg sier som Jesus: Ut og gå», ropte kiropraktoren etterpå og far kom seg opp og var på føttene. Deretter fikk han beskjed om å henge så ofte som mulig i en stang ute i redskapshuset, så det meste jeg husker fra sommeren '61, er at far dingla i uthuset. Slik fikk jeg for meg at Gud sikkert hadde hatt isjias en gang, og at mens han hang og dingla, så snek han seg til å male himmelen blå.

Røsbak ler.

- Dette er sant, ja. Men hvert evig ord ellers? La meg si det slik at boka blir biografisk nok til at kjentfolk vil kjenne igjen både naboer og hendelser, men jeg kommer til å legge på litt. Målet er ikke å skrive lokalhistorie, jeg vil skildre hvordan vi levde på den tida, både med humor og ettertanke, sier Røsbak, som har jobbet med fortellingene siden 2003.

- Nå gleder jeg meg mest av alt til å få den ferdig, så jeg håper den vil være klar til å slippes i høst.

“ Jeg har aldri følt meg voksen, egentlig, så det passer bra

Over Røsbak

MINNEJAKKE: - I den kan jeg blotte mitt innerste - uten å kle av meg! Ove Røsbak kler seg i en jakke full av barndomsminner som filtmaker Toril Vestad har laget.

Foto: Silje Rindal